# 1

## Меріел їде з «Космічної гори»

Це був поганий час, щоб жити на вулиці.

Не те щоб для цього коли-небудь був гарний час, але ця нова хвороба поширюється повним ходом і загрожує перерости в нову пандемію. Ні, ні, Меріел не хотіла навіть вимовляти слово на літеру *«п»*, бо, здається, якщо про це подумати, воно прийде.

— Все не так погано, дитино, — казала їй мати. — Ми не будемо поміж людей. Навіть тут знайдемо спосіб ізолюватися. Ми не мусимо бути поряд з кимось, якщо не хочемо.

Мати Меріел жила запереченням. Справді жила ним. Якби заперечення було солідним маєтком, Джена Мадрок мала б у ньому будинок або принаймні гараж, і нарешті в них було б безпечне та законне місце, щоб припаркувати свою побиту «фієсту».

Зараз вона була припаркована, все гаразд. У загорожі за парканом. Саме тому Меріел і Джена стояли на темній вулиці в найзлиденнішому промисловому районі міста посеред ночі й чекали на того, хто теоретично міг би допомогти їм витягти машину.

На відміну від матері, Меріел не жила в постійному стані заперечення. Вона була практичною, реалісткою, була змушена бути такою, й це не просто вміння виживати — це її суперсила.

Тому що без цієї суперсили її мама, напевне, померла б, і ще багато років тому система опіки проковтнула б Меріел.

— Мабуть... — почала Меріел. — Мабуть, ми *маємо* бути з людьми.

— Що, підхопити цю штуку? Нізащо!



— Але, мабуть, нам краще швидше цим перехворіти. Знаєш, поки лікарні ще не переповнені, поки нам ще можуть там допомогти.

Мама прибрала з очей розпатлане волосся.

— Я знаю, про що ти думаєш, — сказала вона, підозріло зиркнувши на Меріел; зазвичай вона притримувала цей погляд лише для інших. — Правда, ти ж не віриш тому, що патякають ці навіжені?

— Знаю, це звучить... *як повна маячня*... але завжди є ймовірність, що це правда.

— Відколи це ти віриш чуткам? Ти ж завжди прагнула знайти наукове підтвердження всьому, що існує під Сонцем!

Мати мала рацію. Чутки — це валюта невігластва, але неофіційні дані все одно мають щось означати.

— Я бачила інтерв'ю з людьми, які перехворіли, — сказала Меріел мамі. — Вони здавалися... я не знаю... іншими.

— Чому ти вважаєш, що вони стали іншими, якщо не знала їх раніше?

Меріел знизала плечима.

— Було щось таке в їхніх очах, мамо. Якась... мудрість.

Почувши це, мати розреготалася.

— Повір мені, ніхто не стає розумним від того, що захворів.

— Я сказала не «розум», а «мудрість».

Але «мудрість» теж була невірним словом. Більше пасувало слово «зосередженість». Відчуття домівки, навіть якщо у вас домівки немає.

— Ти замріялась, — сказала мати. — Все гаразд, тобі можна.

Якою б практичною не мусила бути Меріел, щоб уживатися з матір'ю, вона не мала імунітету від випадкових зльотів фантазії, особливо коли вони давали їй надію. Вона казала собі, що чіплятися за надію — це все одно що жити в постійному запереченні, як мати, але в глибині душі знала, що надія й заперечення — вимушені сусіди. Вони пильно

дивились одне на одного з протилежних берегів замуленої річки обставин.

Безлюдною вулицею рішуче крокував чоловік, але якось незграбно, наче його суглоби були з гуми. Хоча його майже повністю приховувала тінь, Меріел помітила, що він зиркнув на них. Це той хлопець? Чи хтось, хто принесе їм неприємності? Виявляється, ні те, ні інше, — він просто весело пішов далі, гумовий чоловік о другій годині ночі.

— Ти ж знаєш, що це неправда, — сказала вона мамі, яка вже забула про розмову, і їй потрібно було нагадати.

— Люди справді зростають через хворобу. Як щодо дідуся? Він змінився. Перемігши рак, він подивився на все зовсім іншими очима.

Мати сумно пирхнула:

— Мені не хотілося б пройти через *таке* лише для того, щоб подивитись на все іншими очима. До того ж і року не минуло, як його вразив серцевий напад, то чим йому допомогла ця нова перспектива?

У Меріел не було відповіді на це запитання. Тепер мама говорила, як реалістка.

— Дитино, у нас все буде гаразд, — сказала мама. — Ми знайдемо місце, де можна буде безпечно й законно паркуватися, й тоді сховаємось і почекаємо, доки не вдасться забрати Грінча.

Грінч — це їхня зелена «фієста». Мама полюбляла давати імена неживим предметам.

Хлопець, який мав прийти, щоб допомогти їм, запізнювався. Мати казала: «Колись та прийде», але його прислав хлопець, який знав хлопця, який знав маму. Три ступеня відокремлення від безіменного чоловіка, який вже отримав їхні гроші.

Реалізм казав Меріел, що хлопець не прийде. Надія казала, що, можливо, буде щось краще.

Меріел завжди намагалась поєднати потребу в надії зі своєю практичною сутністю. Зараз і надія, і практицизм казали їй, що, мабуть, краще схилитися перед цією пандемією.



Так, вона вимовила слово на літеру «п», тому що, вочевидь, насувалася саме вона, але інша, *зовсім* інша.

Попередня пандемія, звісно, була спустошливою. Мільйони померлих по всьому світу. Люди воювали з наукою, хапалися за абсурдні теорії змов, чутки й випадкові пости в соціальних мережах, навіть коли лежали при смерті. А ті, хто *вірив* у науку й дотримувався правил, бажали смерті тим, хто правил не дотримувався. *Та* пандемія виявила все найгірше в людській природі.

Її мама, звісно, була з тих, хто заперечував факти, й продовжувала ходити на вечірки в розпал пандемії. Вона швидко захворіла, і, хоча Меріел не хворіла, її мама, здається, хворіла досить важко за них обох. Настільки важко, що її поклали в лікарню. В них ще тоді була страховка, але це не мало значення, тому що приладів штучної вентиляції легень все одно не було. Мама видужала, але це залишилося назавжди. В неї був синдром тривалості — офіційно вона вже не була хвора, але й не почувалася краще. Кілька місяців вона не могла працювати, а коли змогла, роботи вже не було. Ресторан, у якому вона працювала, як багато інших ресторанів у Сан-Франциско, збанкрутів і зачинився.

А потім почалася «Космічна гора».

Так Меріел називала спіральний спуск матері вниз — вона завжди їхала з міцно заплющеними очима, у темряві. І хоча іноді мамі вдавалося знаходити тимчасову роботу, коли світ знову відкрився, шкоду було завдано. Це була шкода на занадто багатьох рівнях, щоб їх можна було полічити.

І ось вони тут, на безлюдній вулиці, куди не прийшов би ніхто при здоровому глузді. Вночі, коли ніхто при здоровому глузді сюди не прийшов би, чекають на хлопця, який, мабуть, не прийде.

— Хіба не було б краще витратити ці гроші на квиток і заплатити за зберігання, замість того щоб платити якомусь хлопцю, якого ти навіть не знаєш?

У відповідь мати лише щось пробурчала.

Ці гроші, які в них вимагали авансом, по суті, — єдині гроші, які в них залишилися. Останній шматок, який дав їм дядько Меріел і сказав, що це востаннє. Він так завжди казав.

— Цей покидьок не прийде, — зрештою заявила мама. Потім зітхнула:

— Бути нами — відстій.

Це був її улюблений вислів разом з «Як є, так є».

Ні, Меріел відмовлялася приймати те, що є. І відмовлялася приймати підхід «бути мною — це відстій». Жалкування через те, що ви — це ви, ще нікому не допомогло, зокрема й їй.

Але це останнє інтерв'ю, яке вона бачила... Якщо те, що вона підозрювала, — правда, це могло б допомогти, *змінити* все, мабуть.

Це було кілька днів тому. Вони сиділи в гриль-барі, власники якого називали заклад «гастропабом», щоб можна було встановити вищі ціни, й обідали — до внесення застави мама могла оплатити лише третину вартості обіду. Меріел поважала матір за це: вона не просто «обідала і йшла», вона завжди щось залишала.

— Не буду ставити офіціантів у скрутне становище, — сказала мати Меріел. — Вони заслуговують кращого, ніж ми можемо їм дати.

Вона сподівалась, що офіціант привласнить ці гроші як чайові й ресторан спише вартість обіду.

У гастропабі було три телевізори, і хоча два з них показували спортивні програми, по третьому йшли новини. Чоловіка госпіталізували з «Короною-Рояль» — так назвали цей новий штам коронавірусу, і тепер у цього чоловіка взяли інтерв'ю. Як для людини, яка щойно побувала на порозі смерті, він виглядав досить щасливим, і це було не просто відчуття полегшення від того, що він вижив.

— Як ви зараз почуваєтеся? — спитав репортер. Тупе, але обов'язкове запитання.

Чоловік щиро посміхнувся і, схоже, почав вдивлятися в обличчя, наче побачив щось дивовижне в його очах.



— Я почуваюсь добре, як ніколи! — сказав чоловік. — І навіть краще, ніж *будь-коли!*

А потім чоловік розсміявся, справді розсміявся, наче всі його турботи й хвилювання пішли разом з лихоманкою й ніколи більше не повернуться.

Меріел, поза сумнівом, змогла зробити з цього деякі висновки.

# 2

## Акула на Темній стороні

— Привіт, я — Рон, з чітким наголосом на «о». А ви, напевне, родина Хоган.

Хоча двері були відчинені, четверо членів родини Хоган, здається, боялися зайти всередину. Як і всі інші, хто бронював це помешкання, вони поводились стримано — були переконані, що це, напевне, якась помилка, або, можливо, навіть розіграш. Можливо, десь тут є прихована камера.

Сьогодні Рон не мав на це терпіння.

— Або ми можемо знову проїхатися ліфтом, якщо бажаєте. Це найшвидший експресліфт у місті! — сказав Рон, і це спонукало їх зайти в парадні двері.

— Не забудьте вдягти маски, — нагадав Рон. — Вони обов'язкові, якщо хочете зайти.

Родина, вже й так спантеличена, розгубилася ще більше.

— О, — сказала жінка. — Але в нас немає масок. Ми не думали...

— На столі в чаші, — сказав Рон, вказуючи на чашу «Waterford Crystal» у передпокої.

Вони схопили кілька масок і були й досі насторожені, й досі хвилювалися, бо це розкішне приміщення здавалося вишуканим обманом.

— Мамо, — сказав один з дітей — хлопчик років десяти, — це цифрові маски! Я про них читав.

Маски являли собою екран з волокна, який проєктував приблизне зображення вашого обличчя. Це виглядало так, наче ви взагалі не носите маску другого покоління № 95. Звісно, маска не передавала в усіх подробицях вираз вашого обличчя, тому було щонайменше моторошно.



— Хіба вони не дорогі? — спитала пані Хоган.

— Їхня вартість входить в орендну плату, — сказав Рон з усмішкою, яка ніколи не полишала його обличчя, повністю закрите маскою. Він збільшив потужність своєї маски, щоб виглядати трохи веселішим, ніж почувався насправді.

Нарешті пан Хоган висловив те, про що всі вони, напевне, думали:

— Боюся... боюся, тут якась помилка. Навряд чи ми маємо бути тут...

— Повірте, ви маєте тут бути. Ходімо, я вам усе покажу.

Рон махнув рукою, запрошуючи їх в дорогий пентхаус.

— Ми на шістдесят першому поверсі, вікна виходять на захід. З вітальні можна побачити міст «Золоті ворота». З лівого боку — спальня й ванна кімната, але, оскільки вас лише четверо, вам це не знадобиться. Головні спальні — нагорі.

— Є ще й *другий поверх*? — видихнула дівчинка, здається, однолітка хлопчика. Мабуть, двійнята.

— Сюди. Йдіть за мною.

Наверху були ще спальні, анфілада кімнат завбільшки з будинки більшості людей.

— Підлоги в усіх ванних кімнатах підігріваються, — сказав їм Рон. — Жалюзі можна керувати за допомогою телефону — просто увімкніть блютуз. А якщо ви хвилюєтесь через землетруси, то даремно: будинок — на коліщатах, як у Японії.

Родина затамувала подих і втратила дар мови. Двоє дітей охкали й ахкали, дістали телефони, почали грати з жалюзі та вже примірялися до спалень, які обрали для себе. Батько не був схожий на боягуза, але зараз став боязким.

— Але... але ж ми платимо лише сто доларів за добу.

— Так, я знаю. За чотири доби.

Вони просто стояли там і роззиралися довкола, наче опинилися в іншому вимірі й зараз вибухнуть. Рон зітхнув і почав пояснювати:

— Мій батько вважає, що кожен має отримати шанс насолодитися таким рівнем розкоші. Тому він здає цей пентхаус в оренду на «Airbnb» за ціною, значно нижчою за ринкову.